

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. N.**, zastoupen JUDr. Václavem Luřchou, advokátem se sídlem náměstí Jiřího z Lobkovic 2406/9, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2017, č. j. 51 A 9/2016 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Václava Luřchy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2016, č. j. 153202/2015/KUSK, sp. zn. SZ 153202/2015/KUSK/7, Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „městský úřad“) ze dne 16. 10. 2015, č. j. MUKOLIN/OZPZ 85710/15-jed, sp. zn. OZPZ 16658/2015. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným, že dne 20. 7. 2015 vykonával právo myslivosti v honitbě Ovčáry tím, že seděl na posedu s loveckou kulovnicí, přičemž následně byl kontrolován mysliveckou stráží a na výzvu k předložení dokladů opravňujících k výkonu mysliveckého práva v honitbě Ovčáry nepředložil povolenku k lovu pro honitbu Ovčáry. Svým jednáním žalobce podle městského úřadu porušil § 35 odst. 1 písm. f) a § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), čímž spáchal přestupek na úseku myslivosti

podle § 46 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“). Za to mu byla podle § 35 odst. 1 písm. f) a § 46 odst. 1 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1.000 Kč a v souladu s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), mu byla současně uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Rozsudkem ze dne 12. 1. 2017, č. j. 51 A 9/2016 – 34, krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, pokud žalobci neposkytly pomoc při odstraňování vad odvolání a ani jej podle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad blanketního odvolání nevyzvaly. Na nezákonnost postupu odvolacího orgánu, který bez znalosti odvolacích námitek rozhodl meritorně o odvolání, nemá vliv délka časového úseku od podání odvolání do vydání rozhodnutí o odvolání ani skutečnost, že žalobce byl v odvolacím řízení zastoupen advokátem, jenž nerespektoval lhůtu k doplnění odvolání, kterou si sám stanovil. Vzhledem k uvedeným právním závěrům krajský soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] V daném případě bylo odvolání žalobce doručeno městskému úřadu dne 4. 11. 2015. Žalobce ve svém odvolání pouze obecně uvedl, že rozhodnutí shledal jako nezákonné a nesprávné. S tímto požádal o prodloužení lhůty pro doplnění odvolání o 30 dnů. Zároveň žalobce požádal o nahlédnutí do příslušného spisu. Požadavek nahlédnutí do spisu byl pak uplatněn i u stěžovatele, a to dopisem ze dne 23. 11. 2015. Vlastní právo k nahlédnutí do spisu v souladu s § 38 odst. 1 správního řádu bylo realizováno dne 2. 12. 2015 u stěžovatele. Následně byl stěžovatel žalobcem požádán o prodloužení lhůty pro doplnění odvolání do 10. 1. 2016, a to dopisem ze dne 15. 12. 2015. K tomuto dni však žalobce doplnění odvolání neučinil. Pokud si odvolatel určí sám lhůtu k doplnění odvolání a neučiní tak do konce této lhůty, pak je správní orgán oprávněn rozhodnout. Žalobce, respektive jeho právní zástupce, který je právně vzdělán, si byl vědom, že jeho odvolání nemá potřebné náležitosti podle správního řádu. Proto si také žalobce *defacto* určil lhůtu (lhůty), ve které měl své odvolání doplnit. Doplnění odvolání proti rozhodnutí městského úřadu bylo doručeno až 14. 1. 2016, tedy po lhůtě. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel přistoupil k vydání rozhodnutí o odvolání, neboť by mohlo dojít k nedůvodným průtahům v řízení, tedy k porušení § 6 odst. 1 správního řádu. Jelikož žalobce neuvedl, v čem spočívá nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí, přezkoumal stěžovatel napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Zabýval se přitom jak věcnou správností prvoinstančního rozhodnutí, tak i zákonností celého průběhu správního řízení a pečlivě zhodnotil důsledky svého

pokračování

rozhodnutí. Podle názoru stěžovatele městský úřad dodržel všechny povinné zásady správního řízení a postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o myslivosti, neboť žalobce uznal vinného z přestupku na úseku myslivosti na základě relevantních podkladů. Žalobce tedy naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku na úseku myslivosti v souladu s § 35 odst. 1 písm. f) a § 46 odst. 1 zákona o přestupcích. Rovněž výše pokuty je podle stěžovatele přiměřená, neboť má v daném případě spíše výchovný charakter.

[6] Z uvedeného důvodu stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek je zákonný a krajský soud posoudil všechny relevantní právní otázky správně. Ztotožnil se s právním názorem krajského soudu v tom, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, pokud mu neposkytly pomoc při odstraňování vad odvolání a ani jej podle § 37 odst. 3 správního řádu nevyzvaly k odstranění vad blanketního podání. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s právním závěrem krajského soudu, že v posuzovaném případě byl stěžovatel povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a měl vyzvat žalobce k odstranění vad podaného odvolání.

[11] Podle § 82 odst. 2, věty první a druhé správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

[12] Z citovaného ustanovení je zřejmé, že náležitosti odvolání jsou ve správním řádu explicitně vyjádřeny. Tedy každé podání, které má být posouzeno jako odvolání, musí vedle základních náležitostí každého podání stanovených v § 37 odst. 2 správního řádu obsahovat i specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení (odvolací důvody).

[13] Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle nějž se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2

správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008 - 30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53).

[14] Odvolání žalobce ze dne 27. 10. 2015 ze základních náležitostí podání podle § 37 odst. 2 správního řádu neobsahovalo vymezení toho, co se jím navrhuje, a ze speciálních náležitostí odvolání neobsahovalo určení, v jakém rozsahu je prvostupňové rozhodnutí napadáno, a specifikaci toho, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. K těmto chybějícím odvolacím důvodům žalobce v odvolání pouze uvedl, že odůvodnění odvolání doplní ve lhůtě třiceti dnů. Taková proklamace žalobce však nic nemění na výše zmíněné povinnosti správního orgánu pomoci účastníkovi řízení odstranit vady podání. Naopak, takto formulovaným odvoláním dal odvolatel (žalobce) správnímu orgánu jednoznačně najevo, že odvolání hodlá doplnit právě ještě o odvolací důvody. V takovém případě bylo povinností správního orgánu učinit opatření k odstranění nedostatků odvolání postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že tak správní orgán neučinil, porušil zákonem stanovený postup.

[15] Nejvyšší správní soud se tedy neztotožňuje se závěrem stěžovatele, podle něhož byli žalobce ve správním řízení zastoupen právním zástupcem a v odvolání si sám stanovil lhůtu pro doplnění odvolání, kterou nerespektoval, nebyl správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu. Tento závěr není v souladu s právními předpisy a ve svých důsledcích vede též k porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 - 67).

[16] Stěžovatel tak rozhodoval o odvolání, aniž by znal konkrétní námitky, které hodlal žalobce v doplnění svého odvolání uplatnit. Takový postup stěžovatele je v rozporu s procesními pravidly, která jsou zakotvena v citovaných ustanoveních správního řádu, a vyplývají z ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces. Vzhledem k tomu, že stěžovatel zatížil řízení podstatnou procesní vadou, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, postupoval krajský soud správně, když zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

[17] Zbývá doplnit, že na závěru o povinnosti stěžovatele postupovat v souladu s § 37 odst. 2 správního řádu nemění nic ani to, že žalobce deklaroval vědomost o nedostacích svého odvolání a avizoval, že odvolání doplní. Pro řádný průběh odvolacího řízení je nezbytné, aby odvolací orgán případně deklaroval, že nepovažuje odvolání za úplné (obsahující všechny zákonné náležitosti) a v jakém rozsahu je třeba odvolání doplnit. Nelze totiž obecně vyloučit, že odvolatel posléze změní svůj původní úsudek o neúplnosti podaného odvolání a vzhledem k tomu, že mu odvolací orgán nevytkl žádné nedostatky, bude očekávat projednání odvolání v původní podobě. Názor odvolacího orgánu o neúplnosti podaného odvolání bez předchozího upozornění by pak mohl pro něj být nepřipustně překvapivým.

pokračování

[18] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Protože žalobce měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a citované vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 4.114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu